

Sy-li spēwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spař měrnny
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihcizishezetni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Reminiszere.

Rom. 8, 31.—39.

Sahorjenje rěczy i nascheho teksta, hdyž Pawoł křěrluscy nascheho teksta šaspěwa i tymi rjanyimi synkami: „Je Bóh ša naš, šchtó móže pschecziwo nam bycz?“ A tajka móž leži w jeho šłowje: „Ša šym wěšty!“ Spěwajmy teho dla i nim šobu:

Wyšoki křěrluscy wo wěštoscy nascheho šboža.

Wopšchijecze teho křěrluscha šwopšchimnjemy do tychle šłowow:

1. Kaž ty chzešch, Anježe, šmy špokojeni;
2. Šdyž šmy wot tebe njedžěleni.

1. „Kaž ty chzešch, Anježe, šmy špokojeni.“ To je křěšcizijanske hešło křěšcizijana, kiž je šwojeho šboža wěšty. „Je Bóh ša naš, šchtó móže pschecziwo nam bycz?“ tak šapoczńje šo našcy tekst. Ale tola, šchtóž chze ša Boha a i Bohom bycz, pschecziwo temu je wjele na šwěcže, haj tón je na šwěcže šazpieny; pschetož džěczy šwěta šu jenož žiwe ša tutón šwět. Křěšcizijenjo pak šu žiwi ša druhi kraj, i kotrehož drje šo hišcže ničtó wróczył njeje; kiž wěrja do Boha, kotrehož hišcže widželi nješbu; kiž tudy wščitke wobčežnosće šczerpliwje šnješbu w nadžiji, šo czerpjenja tuteje czašnosće nješbu hódne krašnosće, kotraž nad nami šo šjewi. Je to džiw, šo šo to džěczom šwěta šměščne šda? A njedyrbjalo to bolecz, hdyž naš šwět ša tajkich wobhlada, kiž šady potracžowazeho czaša našad woštanu? Haj wěšo, kaž dołho šwojeje wězy wěšcy nješmy. Šdyž pak šym křóny wěšty, kiž mi

Bóh pschihotował je; hdyž šym pošnal, šo Bože myšle nješbu cžłowške myšle, je wušměščenje šwěta šwoje žahadlo šhubilo a ponižni móžemy špěwacz: „Kaž ty chzešch, Anježe, šmy špokojeni.“ A i šwětej wokoło naš pschindže hrěch w naš, kiž chze naš šatamacž. Šapošctoł praji: „Šchtó chze na wušwolencych Božich škorzicž? Šchtó chze šatamacž?“ Tajke hodžiny šy tež pschebnył, hdyž hłóš we wutrobje šakšyšcha, kiž tebi wotkry twoje žyle hubjenstwo, šo dyrbjěšche i šapošctołom šdychowacz: „Ša hubjeny cžłowjeł, šchtó budže mje wumóž i cžěla šmjercze?“ Tajke wobštoržowaze hłóšy bola, a tola šu nušne i Božej šrudobje, kiž želenje porodži, wo kotrež ničomu žel njeje, njedyrbjeli šo tehdom Božemu křoštanju podczišnyč a prajicž: „Kaž ty chzešch, Anježe, tak šmy špokojeni!“ Ani křiz naš nješmě do šadwělowanja wješcy. Šdyž tež naš tajki cžěži křiz njetriechi kaž šapošctoła Pawoła, šmy jo tola tež druhdy šacžuli, šchtó rěka, wot šwěta hidženy bycz, dokež teho Anješa pušcžicž nječamy. Wcy drje šmy tež šacžuli, šchtó rěka pschezo wachowacz, hdyž šwět lohtomyšlunje Bože kašnje pschěštupi, šchtó rěka wšchědnje šwoje cžělo křizowacz i lošchtami a žadosčemi, hdyž šwět wješely po šchěrošim pučžu křodži — to drje boli a šamopšcheminjenje je nušne a tola hdyž šmy wěšcy, šo je to tón křiz, kiž ša Anješom nješemy, kiž je wón tyšaz křócz cžěšchi nam předy nješł, njedyrbjeli šměrom bycz a w tej wěštoscy špěwacz a pošnacž:

„Kaž ty chzešch, Anježe, tak šmy špokojeni.“

2. „Šdyž šmy wot tebe njedžěleni.“ Wěšo našche křěšcizijanske žiwjenje šteji napschecziwo žiwjenju šwěta:

ſchtóž ſwět ſwoje kublo a pokladu mjenuje, je nam jenož pucžowanſki pjenjeſ ſa krótke pucžowanie pſches žiwjenje. Swěta wěnzny ſu nam ſmjertne wěnzny, kiž drje bñſchcžja, ale njewonjeja — wjeſele naſcheho žiwjenja je naſch Sbožnik. A tola hdyž je nawal rěki ſylny, kotremuž napſchecžimo pluwamy, je Bóh ſa naſ, ſchtó móže pſchecžimo nam bycz? Nunje ſchtóž naſ wot ſwěta dželi, ſjednocza naſ ſ naſchim Bohom, ſchtóž naſ ſwěta njepſchecželow čžini, čžini naſ pſchecželow Božich — a duž njech naſ ſwět wuſmėſchuje a hani, na tamnym dnju ſo ſjewi, ſchtó je mudriſchi byl: Wěſo hrěch nam žiwjenje wobcžęja, ale hdyž ſwět k temu njedóndže ſo pruhowacz, džeržimny my ſwoje pokutne dny, ſo ſami ſe ſobu do ſuda džemy a pomyſlimny ſebi na ſmjertnu hodžinku, na row a ſud. Dofelž ſhorofcz čžujemy, praſchamy ſo ſa lėkarjom a jeha namaſawſchi my wěſcži ſwojeho ſboža ſpėwamy: „ſchtó čže na wuſwolennyh Božich ſkoržicž? Bóh je tudny, kiž prawnyh čžini. ſchtó čže ſatamacž? Khrystuſ je tudny, kiž je wumrjel; haj hiſchcže wjazny, kiž tež ſbudženy je; kotryž je na prawizny Božej a ſaſtupuje naſ.“ Tak my ſ pokutnymi ſylſami ſwojeho Sbožnika ſapſchimujemy. Wěrnó je, bjeſ lubeho ſchizja njednje a ſchtóž čže ſchecžijian bycz, dyrbi wſchelake pſchecžerpicz, ale hdyž ſym tēho wěſty, ſo ſo mi ničzo njęſtanje, ſchtóž Bóh poſtajił a wobſamknył njeje a ſo je tež hodžinu poſtajił, hdyž ſchiz jaſo wote mnje wofmje, potom mje ſchiz wot Boha njedželi, ale k Bohu wjedže, ſo ſebi pſchęzo jaſo praju: Kſchecžijian bjeſ ſchizja bycz njemóže, a ja wēm, ſo ſym na prawym pucžu do praweho wótzneho kraja. Duž prijcz je wſchēm dwėlowanjom a njedowěrjenjom, kotrež ſebi naſch Sbožnik njęſaſluži. Stupmy a ſałožmy na ſałožk ſchecžijianſkeje wěſtoſcže naſcheho ſboža, wuſnajo ſ Pawołom: „Wty ſmy wěſcži, ſo ani ſmjercž, ani žiwjenje, ani jandžel, ani knjeſtwo, ani móž, ani nęcžifche, ani pſchichodne, ani wyſoke, ani hłuboke, ani žane druge ſtworjenje njemóže naſ dželicž wot luboſcže Božej, kotraž je w Khrystuſu Jeſuſu, naſchim Knjeſu. Hamjeń.

Hubjenny čžitar biblije.

Ruſki kžęzor Alexander I. raſ pſches gowernement ſekaterinoſław jėdžefche, poſaſta na jenej poſtſkej ſtažiji a da ſebi čžaj pſchihotowacz.

Na jonym pulcže pytny wón nowy testament a ſo pſchedſtejiczerja ſtažije wopraſcha: „Čžitaſch ty wjele w tutej kniſy, mój ſyno?“

„Kóždy džet w njej čžitam. Majeſtoſcž!“

„To je prawje wot tebe, — hdyž dha w tu khwilu ſtejiſch?“

„W ſčzenju ſwjateho Mateja.“

„Nó, dha čžitaj prawje pilnje — ſchtóž ſbože ſwojeje duſche pyta, tež ſwoje čžafne ſbože namaſa.“

Sako pſchedſtejiczer je iſtwny ſtupi, kžęzor mjelcžo pjecz ſtorublowſkich bankowkow mjeſ poſhlenje ſtawy ſwj. Mateja položi. Nėſchto čžafa po tym ſo kžęzor na tymſamym pucžu wróčži. Saſo wón na tamnej ſtažiji poſaſta a ſo pſchedſtejiczerja ſtažije wopraſcha, kał daloko je we ſwojim bibliſkim čžitanju pſchifchol.

„Hacz do ſčzenja ſwjateho Lukaſcha,“ rėkaſche wotmołwa.

„Nó, wohladajmy, podaj mi tu knihu!“

Te pjecz bankowki hiſchcže njedótknjene na tymſamym mēſtnje ležachu, na kotrež bėſche je kžęzor položił.

„Čža je wulki hrěch, mój lubny,“ kžęzor pſchedſtejiczerjej rjekny, kiž budžifche ſo ſahańbjenja a poſtróženja dla najradſcho do jemje

pſchepadnył. „Ty Bože kraleſtvo njeiſty pytał, nęcto dyrbiſch tež ſeñſke myto parowacz. Daj ſebi to k wucžbje ſlužicž!“

Te pjecz ſtow rublow buch u mjeſ tamniſchich khudnyh roſdželene. F.

Boža wulka luboſcž.

(Romſk. 8, 31—39.)

Te ſa mnje Bóh, ſchtó bojecž čžu
Sso njepſchecželitwa ſwěta?
Wſchaf ruku džerži nade mnu
Wón hižom dolhe lėta.
Bóh ſo mnu je a wodži mje!
Hdyž rjenſchi troſcht je na ſwęcže?
S nim minu ſo wſchē ſtrachi.

Bóh je mój Wóczęz pſches Khrysta,
Kiž ſa naſ je ſo podal:
S nim wón mi wſchitko hnadnje da,
Te kóždy hrěch mi wodal.
Ssym Bože džęcžo pſches wėru,
ſchtó potom traſchi wutrobu?
S krwē Khrysta mēr mi kčžęje.

ſchtó čžyl mje nęcto wobſkoržicž?
Ja pſched Bohom ſym prawny;
ſchtó mje čže k heli ſaſtorcžicž?
Mój ſchit to je ſchizž krawny,
Na kotrymž Khrystuſ wumrjel je
A pſches njón džėſche ſe ſmjercže,
Bycz brėdnik pola Wótza.

Ty wulka luboſcž njebjeſta,
ſchtó twoje plomjo haſnje?
Styſk, žalofcz, mjecz, hłób, nahota
A ſchtóž naſ traſchi čžafnje,
To wot tebe mje njedželi,
Hacz junu póndu k węcžnoſcži,
Hdyž tebe połnje ſłodžu.

D ſbožna wětoſcž ſ wyſoka,
Ty do mnje radoſcž lijeſch;
Mi ſ tobu wyſta wutroba,
Ty moje rany žijeſch!
Duž ničzo dželicž njemóže
Mje wot Božej luboſcže,
Kiž je we Jeſom Khrystu!

K. A. Fiedleſ.

Spėwarſke.

We wulkim mēcže bydleſche w poſhmurnym pincžnym wobdlenju, pſches kotrehož male wofna ſwětlo jeno ſporje ſ wuſkeho dwora padaſche, jena čžėbliſta ſwójba. Muž bėſche ſo do picža dal a ſ tym ſebje a ſwojich do nuſy a hubjenſtwa pſchinjepl. A tymle ludžom ſaſtupi duchowny, dofelž bē ſhonil, ſo mējachu woni ſchęcžlėtneho ſyna, kiž hiſchcže ſchcženy njebē. Muž njebē doma. Sako wón žonje roſpraji, čžeho dla je pſchifchol, wona ſmējizny rjekny: „Niz jeno jene, wſchē ſchtyri džęcži ſu njekſchcžene.“

Duchowny jej na to khutnje do ſwėdomnja rēcčęz pocža; ale wona bē žyle bjeſdžakniwa a ſdaſche ſo ſa jeha napominanja ſ žyla njepſchifſtupna bycz. Wón ſo ju wopraſcha, hdyž je rođžena, a da ſebi to a druge ſ jejneje domiſny powjedacz. Słóncžnje

staji prafchenje, hdyže bu konfirmowana, na czož wona se swojeje fšchiny Borstowe spěwaršce pšchinješe a jemu přenju stronu wotewri. Tam stejese napisaše: „K dopomnjenju dosta tule knihu džen swojeje konfirmazije Marja Smochez sa pilnosć, fromnosć a dobre sadžerženje. Palmarum 1872.“

Jako šo wón ju woprašča, hač dha je tež w tutej knižy čitala, wona wobtruceše, šo je tale kniha we wulkej nudy husto jejny jeniczi trošcht była. Na to šo wón wobhoni, hač je tamny předať, kotryž je ju něhdy požohnował, hiščeže žiwj. Wona džeše, šo je hižom morwy.

Duchowny jej do woczow pohlada, prajizy: „Šcho drje by tónle muž prajil, by-li nětko tudy pšched wami štal a widžecž dyrbał, šo jeho něhdušča konfirmanka, kotraž jemu tak wjele wješela čzinješe, kaž pohanka šwojim šchtyrijom džěčom bjes šwjateje fščeženizy wotročž dawa?“

Duž wona i hłobom pšakacž pocža a njemóžeše šylšow dla dołho žaneho šlowežka murjež. Š radošču wona nětko pšchiswoli, šo dyrbaču šo jejne džěczi fščežicž. Šenu njedželu popołdnju měješe šo tale fščeženiza. Běše to hnujazy napohlad, jako tši najštarše džěczi wokoło dupy stejachu; najmlódshe bu hiščeže noščene. Tež nan bě pšchi tej šwjatocžnosći pšchitomny.

Dopomnjenje na domišnu a na wobnowjenje fščeženškeho šluba, šo tymle špěwarškim pšchijamkaze, běše i klucžom było, i kotrymž šo tale, i wopředka na šdacže žyle šamknjena wutroba wotewri.

F.

Wušlšchana džěczaza modlitwa.

W Petersburgu, w ruškim hłownym měšće, wumrje njedawno šastojnik a šawostaji wudowu a tši džěczi. Dolež njebo nan žane šamoženje měl njebē, dha knježeše šurowa nuf w tej wošrocženej šwójbje. Tu napisa šene džěcžo, šydomlětny hólčez, na papjerku liščil, kotryž rěkaše: „Šuby Božo! Moja šotra čže jěšč, pščežel mi tši kopeki, šo bych šhlěb kupicž mohł.“ Š tymle liščikom, kiž bě šawalil, běžeše hólčez k najbližšchemu lištnemu šaščežikej, šo by liščil nuts tyšnył. Šola šwojeje mólcžosće dla njemóžeše hač k šaščežikej došahnyč. Šiši tymle prózowanju wuhlada jeho jedyn duchowny, kotryž k hólzej pšchisłupi a šo jeho woprašča, šcho jow čžini. Šólčez pokasa jemu šwój liščil. Šdyž bě duchowny liščil pščežital, prafšeshe šo ša tej šhudej šwójbju a hdyž bě šo wo jeje nudy a šprawnosći pšchepokasał, pošćiczi wudowje nahladny dar. Šola i tym šo hiščeže šmilny duchowny nješpokoji. Na pšchichodnej njedželi wjedžeše wón dweju tych šhudnych džěczi do žyrlwje a předomawše wo šmilnosći a fšchecžijanškej lubošći a powjedawše potom tón podawł i tym šhudym hólčkom. Škónčnje hromadžese duchowny w šwojej wošadže ša tu šhudu wudowu a jejne džěczi a duž šmilne wutroby namdachu 1500 rublow. Šak bu hólčkowa próšwa, kotruž bě w špomnjenym liščiku wuprajil, wšche wšchitkeho woczatowanja dopjeljnena.

Hłob šylšow.

(Herder.)

Šši dny běše Štaaf we wutrobje šwojeho nana morwy; — pšchetož šchtwórty džen bě Šobh šebi jeho ša wopor wušwolil. Mjel-čžizy čžehnišhe Abraham do kraja Morija, do najšlubšheje žalščže šanórjenty, jako jeho pšchecželny hłob džěcža wubudži: „Šlej, mój nano, tu je woheň a drjewo, hdyže je pak jehnjo k woporej?“ „„Mój šyno““, džeseše Abraham, „„Šobh šebi šam woporne jehnjo wuhlada!““ Šak wobaj mjelčžizy hromadže džěšhtaj.

Š jako na woporne měšto dóndžeshtaj, a woltať natwarjenty a wšcho hotowe běše, šapšchija nan šwojeho šyna a položi jeho na woltať, wša nóž do prawizy a pohlada k njeby horje. Šěma

šylša, w nanowym a džěščowym wóčžku šo šybolaza, pšchelama mróčžele a štupi k Božej wutrobje i wulkim wołanjom. „Abrahamje!“ šawola Šnješowy jaňžel i njeby dele, „Abrahamje! pšchepuščež teho hólza a njecžil jemu ničžo. Došč je!“

Š radošču nan šašodarjeneho šyna, wopor Boži, wóčžo wša a narjekny teje trafčno-wješčeje měštnošći: „Šehovah widži!“ Šbu widži němu šylšu we wóčžku čžerpjazehe; wón widži wutrobinu žalščž, kotraž tyšchnišcho škorži, dyžli wšcho wołanje.

Šrojata je čžlowjekow modlitwa k Bohu, a móžnišča je jena dyžli druha.

Modlitwa i čžichim hłobom šo jemu derje špodoba; wón šylšchi ju hłuboko we wutrobje a ju tež i dychowazeju hubow miščščiznje pšchiswosnje. — Modlitwa nudy i wulkim wołanjom šo pšches mróčžele pšchecžičežuje a žehliwe wuhlo na hłowu počžičežerja hromadži. — Šola pšche wšcho móžna je šylša wopuščeženeho, kotryž šo twjerdže Šoha džerži a mrje. Šona rošpacža wrota a šašubi, čžiščiči šo k Božej wutrobje a šložuje hłady Šidžawehe dele.

F.

Šhudny tkalž.

Šowjedaničžo je štaršheho čžafa. Šodał K. A. F.

(Škónčenje.)

Šhudny tkalž bu po wšchej krajinje jara wobžarowany; pšchetož kóždy jeho ša njewinowateho džeržese; jeno šo wón njebudžiče šobu hič dyrbał, běše powšchitkomne měnjenje. Šnješ duchowny, kiž bě jeho wěrował, jeho čžasto wopytowawše, a namafa jeho, kaž móže šebi to kóždy lohko myšlicž, w najšlubšhej šrudobje; wón pytaše jeho pšches trošcht nabožiny pošbēhnyč, a modleše šo i nim hač najnutrišcho, tak to tón dobry muž škónčnje wutrobotošč šapšchija a šo wóčžowškimaj rukomaj šwojeho Šoha w džěczazej myšli podwoli. Šeho žona woławše šo i hłobom k Bohu wo wumoženje a běžeše dženi pšched wotprawjenjom, šajkaž běše a stejese, i rošplečženymi wlošami do hłowneho měšta a žadaše i wječhowej porěčžecž. Nětko šo runje trjechi, šo běchu pšchi wobjedže nekajki podawł wupowjedali wo jentym šhudym hošpodarju, kotrehož běchu njewinowacže wotpravili; to běše škladnosć dało, tež wo jatym tkalžu rěčžecž; pšchetož ta wěž bě tež pola dwora šnata, a wječh počža nad tym rošmyšlowazy byčž. Ša žona dyrbjeshe na měšće šastupicž. Šeje šprawne luboščizne woblicžo a jejna šrudoba rěčžeshtej tak móžnje, šo šo wječhowej jašne šylšy po ližomaj ronjachu, a šo bu wona wo njewinje šhudeho tkalza pšchegwēdžena. Šona tu wobhu žonu hnydom k wječhej dowjedže; tež tón bu k šylšam hnuty a džeseše: „Šobra žona! Šašch muž njedyrbi wumrjecž; čžu na měšće něšoho i tutym pšchifašom wotpóšlacž.“ Šo pak běše tež wulki čžaf; pšchetož hižom bě wječžor a našajtra rano w 9 hodžinach měješe šo tkalž k šchibjenzy wješčž. Š temu měješe šourier 10 hodžinom jěchacž. Šječhowa da na to tu žonu wofšchewicž, po čžimž ta i njebyšfej radošču a i horliwym džakom pšchecžiwu Bohu woteńdže; šola wona bě lědy dwē hodžiny běžala, jako wjazy dale njemóžeše; duž dyrbjeshe něšotre hodžiny wotpocžnyč, tak šo halle našajtra rano wokoło džebacžich šašo domoj pšchindže.

Šourier pak, kiž měješe ša tkalza hnadu pšchinješčž, i šonjom padže a šebi nohu wuwiny, tak šo dale njemóžeše; k šbožu bě wón bliško jeneje pošćiseje štažije, hdyž wosta a hnadny lišt poštarnej pšchepoda, kiž jón potom pšches jeneho pošćillona dale poščla. Ššches to wón něšcho hodžinom poščžišcho do šudnikoweju rukow dóndže. Šo tym pak wobohi tkalž ničžo njewjedžeše a wšchnosć runje tak malo. Šzewjecž hodžinom wotbi, a šwonjenje šhudeho hrěšnika klinešeshe hróšnje w jenotliwych šwufach; šchulške hólčžata pšchindžechu se šwojimi wučžerjami a špěwachu šmjertne

khěrlusche, potom pschińdže tón wbohi tkalz, wot swojeho fararja wjedzeny, potom rubjezniski namjedowat i tymi druhimi delinquentami, a skóncnje kat se swojimi wotrocžkami. Wulka byla luda i města a i wokolnosće sa czahom šlědowasche, kotryž so, wot kompanije wobronjenych měšcžanow pschewodžany, pomalu schibježny bližesche. Tkalz nicžo njerěčesche, jeho horjo njemějesche ani bylow ani słowow; ale kóždy móžesche widžecž, so bu wón wot rubjezniskeho namjedowarja njepšchestajnje wobkědžbowany. Nětko czah schibježny dozpi; w tym wokolnisku pschijěcha jedyn postillon, runje jako tkalza k rěblej wjedžichu, a pschepoda pschitonnemu řudnikej wulki list; tón jón rucže storže a sawola: „Hnada! hnada ja tkalza!“ Duž nasta wyškanje mjes tymi tyřazami, kotrež žaneho tónza wšacž nochžysche.

Alle tón rubjezniski namjedowat wuprořny řebni wot řudnika domolnosć, k ludej porěčecž řměcž, a jako bč řo to jemu pschiswoliko, řtupi wón na powyschenje a řiwasche ludej, so by mjelcžal. Wřcho womjelatny, a rubjeznik wołasche i hłogom: „Ředyn Wóh je na njebyu a tutón Wóh je prawy! — To ja njewěřach; teho dla řo jeho tež njebojach, ale dowolich řebi wřchitke hrěchi a řlósće. Tola w řwojim hrěschnym žiwjenju pschińdžech czasto na wěžy, i kotrychž móžach derje pólnacž, so je Wóh, řiž řwět wodži; to chžych nětko i wěřtosću wjedžicž a myřlach, hdy bych jeneho žyle njewinowateho, řromneho człowjeka k řwojemu towarřtwu pschinjeřl a jeho k wobdželenju na wřchěch naschich řlósćach nufowal, dha njemohł prawdosćiwny Wóh, jeli řadyn je, na žane waschnje pschidacž, so by tajki njewinowaty człowjek i nami do runeho řhostanja řapadnył; wón dyrbi jeho wumoz, řaž je řo to nětko tež wopravdže řtalo; pschetož tón tkalz je žyle njewinowaty a pobožny, řprawny muž. S nim řym ja pruhu řežinił, a Wóh je jeho wumohl. řaj, wopravdže! Wóh je, jedyn prawy Wóh je!“ A nětko wón wo tu hnadu prošesche, so bychu jeho řařo do řastwa wotwjedli, dokelž ma hiřchže wazne wufnacže czinicž, a so chže potom řwoje řhostanje rad czěřpicž, kotrež je dwóžy a tróžy řařluził. řemu bu tuta próřtwa dopjelnjena; wón a jeho towarřschoyo buchu řařo wotwjedzeni a do řjecžasow řesamřani.

Mjes tym bčchu řhudeho tkalza wofřchewili a pořnyli, po czimž někotsi młodži mužoyo pschisřtupichu, jeho na ramjeni řběžechu a do města njeřechu. Tkalzowa řona bč řo, mjes tym so řo tole wřchitko řta, tež wrócžila: wona widžesche hromadu-běženje luda a řlyřchesche wołanje: „Woni tkalza njeřu! Wón je wobhnadženy!“ a i dobom wuhlada tež řwojeho muža w dalokosći, řař jeho na ramjenjomaj i řustanjom do města njeřechu. S hłogom řyly wjeřbela řlafařo řracžesche wona řa czahom do hofčenzena. Wřitanje wobeju mandželskeju njeda řo wopřacž. Wonaj buschřaj w řhorječe domoj dowjesenaj; pschetož to częžke horjo bčsche jeju řař řobu wřalo, so hič njemóžesřchřaj. S tymi řjenjesami, kotrež bč řhudy řkalz je wřchelatich řtronow darjene dostal, řo wón nětko řařo řhraba, a Wóže řohnowanje bčsche i nim a jeho řwóřbu!

Něšchto řa řtarnych ludži.

řusto řlyřchich řtarnych ludži řkoržicž: „řa tola k nicžemu wřazny na řwěče wužitny njeřym, k czemu tu hiřchže řym? Ach řo by mje tola Wóh tón řnjes řjecč wřal!“ A bohuzel nadenđesřch tež młodych ludži, řotřiž na podobne waschnje wo řwojich řtarřchich powjedaja, řař by řjekł, so řu jim wobczęžnosć. Duž njech řtari a młodži řlyřcha, řchto řwjate piřmo praji: „Ř czemu řu tu řtari ludžo, řotřiž nicžo wřazny džělacž njemóža?“ — řřalm 92, 16: „řo bychu woni řjewili, řo tón řnjes řař dobrny je, moja řkala, a njeje řana njepřawda w nim. řřalm 71, 18: řo ja řwoje řamjo wupowjedam džęcžidžęcžom a řwoju móž wřchitřim, řotřiž hiřchže pschińcž budža.“

řajte řjane powołanje maja to řtari ludžo! Wóh jim na pořlědku řabat wobřadži, na kotrymž móža jako řředarjo wřstupowacž a řwědcžicž wo Wóžich wodženjach a řlutfach. A to woni hiřchže wjele řěčecž njetrjebaja — to řwědcženje řo hižo řtawa psches řich cziche poddate žiwjenje, psches řich modjenje, psches řich mērne žiwjenje. S tym woni řředuja pschecžiwu wřchitřemu młodostnemu, pschekřwatanemu a njeměrnemu waschnju. A hdyž tež řynojo a džowki wřchři nimaja řa řařke řředowanje řtarřch, maja to tola řich džęcži — czř mali. řim je řařka řtara wowa abo džęd wopravdžity pokřad, kotryž řich džęcžaze žiwjenje pořwjecžuje. Čřř řtari tu podarmo njeřbu.

Wřchelake i bliska a i daloka.

— řřeni pokutny džen řwjecžimny w pořřnym czřřu. řesufrowe czěřpjenje a wumřjecže nař wjedže do pokuty naschich hrěchow dla, kotrež řu te hofđže, i kotrymž je na řichž pschibity: „řa řym to řawinowal, řchtož ty řy pschecžěřpił.“ řdyž řym pak jeho namakali w pokucže, hdyž řym jeho lubosć řacžuli, potom řlyřchimny tež jeho řlowo: „řójče řem ře mui wřchřny, řiž wy řpřozni a wobczęženi řče, ja chžu wř wofřchewicž“ a wone nař pokasuja na wobczęženych a řabludženych najcheho luda, so bychmy w řesufrowej lubosći jim řuku podali, řich tež dowjesč k řchřižej řchřystufowemu. řa nich řo dopomnjamy w lubosći na pokutnym dnju, hdyž řnutsřowne miřionřtowo wo nasche řurje řlapa; duž wopřimny řa řluff řchěřčijansřeje lubosće niz jenož i řuku, ale tež i wutřobu řwóř dar.

— S pschitwarom řchčęncžansřeje řchule řo w bliřřchim czřřu řapocžuje. řwar je řo řwarřtemu miřchřej řurřej wo Wulřich řdžarach pschepodał. řacž do 1. řeptembra dyrbi řchula dotwarřena bčč.

— Dokelž w řruřkej na wucžerjach pobřachuje, je řo wřchnosć řošřudžila, nowe pschihotowanřke wřstawy řa řeminarň (přaparanđy) řaložicž. řutř řo 10 řařřich wřstawow řaloži. řařki wřstaw najřřerje tež do Wójerez pschińdže, a maja řo wo tym w bliřřchim czřřu wujednanja, kotrež nadžijomnje k řpokojazemu řónzej powjedu, hdyž měřto Wójerezny řwar k řemu natwari řadžijomnje měřchčansřke řastupjeřřtowo do teho řwoli, dokelž řmėje měřto wulki wužitk wot nowořaloženeho wřstawa. řotom budže tež řjana řkladnosć řa naschich řerbsřich řtarřchich, řwoje džęcži tam na wucžerřki wřstaw pólacž, pschetož řwoje džęcži w blisřkosći męcž, je tola wulki wužitk, dokelž móža jim wřchelake i domu pschijnescž, psches czož je řich pschebřřř tuńřchi.

— řdyž pola nař řo řědy řněh pokasuje, řu řo pola řirřchberga a w řobrřřich řorach wulke řněhowne mjecžele mēle, řa řo řu řelesřizny řawēte byle.

— řařch řhčžor, kotryž ma řtajnje czopłu wutřobu řa nufu řwojich poddanych, je 10,000 řřimnow ře řwojeho řamóženja k řěpsřchemu nēmřřich řařřdlenych w řřřizny wopřowal, řiž řu psches řbčžřarřřich řerero řchřodowali.

— řa bitwřřchčzu w řřřřkej bčsche w pořřdnim řřđženju wřchitko řmērom a pschikřhadžazym powjesčřam řo wjele wēry pschizpicž njemóžesche. 24. řebruara pak je wēřřhóřna powjesč dósřřla, řo je! řapanřke řóđžřřtowo řařo řwjerđžřřnu řort-řřřřur nadbēhował, ale řo bu nadbēh wot řruřřich wotpokasany a řo je řo pódla 6 řapanřřich řóđžow pódnóřilo. řo je přeni wřřpčch řruřřich.

K rozpominanju.

Lža je hrěcha pláš.

Džakownosć so dobrej roli řuna, kotřař wřacy a řěpře zaso dawa, řač je dostała.